

[Holstein.]

ken; men det faktiske Forhold er det, at en stor og stigende Kreds af Stater fører en Handelspolitik, som er en mægtig Afsvækkelse og Omgaaelse af Mestbegunstigelsesklausulen.

Den højtærede Udenrigsminister har selv her i denne Sal udtrykkelig erklæret, at med Opretholdelsen af den Fortolkning af Mestbegunstigelsesklausulen, som en stor Stat havde givet den, om internationalt anerkendt og accepteret „vilde Mestbegunstigelsesklausulen være berøvet enhver Betydning,“ hvilket man ogsaa paaberaaber sig fra konservativ Side, at Udenrigsministeren har sagt. Det er altsaa let at sige, at de forskellige Stater fastholder Mestbegunstigelsesprincippet, men de har en Toldspecifikationspolitik og Kontingenteringspolitik samtidig, som afsvækker dette, saa det reelt har til Følge, at det handelspolitiske Mellemværende mellem Staterne faar en helt anden Karakter, end det havde, da Mestbegunstigessystemet blev opretholdt i sin klassiske Form. Det er det sande Forhold.

Naar den højtærede Udenrigsminister altsaa overfor de Konservative som Argument mod, at Handelstraktater opsiges, siger, at andre Lande har opretholdt Mestbegunstigelsestraktater, saa er det kun formelt rigtigt; den højtærede Udenrigsminister glemmer at tilføje, med hvilke væsentlige og afgørende Modifikationer denne Fastholdelse finder Sted. Naar det er Udlandets Handelspolitik i stigende Omfang, at Mestbegunstigelsesklausulen gøres faktisk eller retligt illusorisk, saa synes det mig, at det Spørgsmaal er rejst med Rette, om det ikke er nødvendigt at slaa ind paa en handelspolitisk Nyorientering for Danmarks Vedkommende. Og naar det er Formaalet fra konservativ Side at faa gældende Traktater afløst enten af Præferencetraktater eller af Særftaler paa Grundlag af en gennemført Toldspecifikation, saa mener jeg, at Kravet er berettiget.

Men maa vi da ikke her, inden denne Debat slutter, da den aktive Handelspolitik er de Konservatives Hovedkrisekrav, faa indgaaende og klar positiv Besked om, hvad det er, de Konservative vil have sat i Stedet for de Traktater, som jeg formoder, de vil have opsagt i stort Antal? For, som sagt, hvis dette ikke er Tilfældet, er § 2's Bestemmelse — bortset fra, at den er grundlovsstridig — ganske overflødig og intetsigende. Lad os derfor faa Besked om, hvad det er for en Handelspolitik, man fra konservativ Side vil have ført frem.

Jeg har i min Valgkreds for nogle faa

Maaneder siden været Vidne til en kæmpemæssig Agitation fra „Jydsk Tidende“ til Fordel for Opsigelse af Handelstraktater og til Fordel for en ny saakaldt aktiv Handelspolitik med Udlandet til Fremme af det danske Landbrugs Afsætningsmuligheder, og det ærede Medlem Hr. A. Svensson var saa ivrig i Agitationen mod mig, at han den ene Dag fremhævede, at jeg var Tilhænger af de Konservatives Handelspolitik og altsaa, efter hvad han paastod, var i Modsætning til det Venstreparti, i hvis Rækker jeg havde meldt mig, og den anden Dag erklærede, at jeg i denne Sag talte meget mere afdæmpet og uklart end de Konservatives Landbokandidat Hr. Lorenzen-Brøde, og at jeg altsaa lagde for Dagen, at jeg nu var i fuldt Sving over til Venstres Meninger bort fra den Handelspolitik, jeg hidtil havde været Tilhænger af.

Begge Dele blev med Dags Mellemrum bebrejdet mig, og jeg vil derfor, da dette Udtryk „aktiv Handelspolitik“ nede hos os har spillet en saa stor Rolle, gerne have klar Besked om, hvad det er, man fra konservativ Side forstaar derved; for Eksporten fra Sønderjylland spiller Spørgsmaalet om udenlandske Afsætningsmarkeder en ganske særlig Rolle, og neppe nogen Del af den danske Landbefolkning er ramt saa haardt i sine Eksportinteresser som den sønderjydske. Lad os derfor faa Besked om, hvad det er for en aktiv Handelspolitik, man vil have ført.

Er det Præferencetraktater? Er det en Politik paa Linie med de Synsmaader, de Konservatives tidligere Traktatordfører i Landstinget, Hr. Schovelin, har gjort sig til Talsmand for, eller er det det ikke? Og hvis det ikke er det, hvad er det saa, man fra konservativ Side forstaar ved „aktiv Handelspolitik“? Man kan en Tid bluffe og blænde Vælgere og den offentlige Mening med Slagord, men naar Tiden til Handling er inde — og det erkendes vist fra de fleste Sider her, at det er Tiden inde til paa dette Omraade —, saa er Tiden ogsaa inde til at give klar Besked om, hvad det er, man forstaar ved det, man overfor den offentlige Mening og sine Vælgere har gjort til Partiets største og vigtigste Sag, baade erhvervsøkonomisk og krisepolitisk set.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Hvis det ærede Medlem, som nu talte, vil gennemgaa sin egen Tale, vil han adskillige Steder i den finde,